

J.D.  
ROBB



ZÁVAN  
SMRTI



edice  
*KLOKAN*

Copyright © 2020 by Nora Roberts  
Translation © Zdík Dušek, 2021  
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.  
Žádnou část knihy není dovoleno užít  
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného  
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací  
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu *Golden in Death*  
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím St. Martin's Press  
přeložil Zdík Dušek  
Redakční úprava Helena Škodová  
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek  
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,  
v edici Klokan, 2021  
shop@alpress.cz  
Vydání první

ISBN 978-80-7633-579-0

Čas objeví, co chytrá kryje lest.  
Kdo chyby tají, sezná hanby trest.

– William Shakespeare  
(překlad F. L. Čelakovský)

Mysli se utváří ve vzdělání,  
snítka se ohýbá, stromek se sklání.

– Alexander Pope

# 1. kapitola

**D**oktor Kent Abner zahájil poslední den svého života v dobrém rozmaru a spokojeně.

Jak bylo jeho zvykem ve dnech, kdy měl volno, vyprovodil svého manžela, s nímž oslavil už sedmařicáté výročí, polibkem do práce a usadil se v županu k další kávě a křížovce na příručním počítači, zatímco v pozadí hrála Mozartova *Kouzelná flétna*.

Měl v plánu proběhnout se v Hudson River Parku, protože duben 2061 byl mírný a plný květů. Pak hodlal zaskočit do posilovny, zacvičit si s činkami, osprchovat se a najíst se v kavárně.

Cestou domů koupí čerstvé květiny, navštíví trh, sežene olivy, které měl Martin tak rád, a vybere i několik druhů sýra. Nakonec se zastaví v pekárně pro bagety a pár dalších věcí.

Až Martin dorazí domů, otevřou si láhev vína, sednou si spolu, popovídají si a povečeří pečivo se sýrem. Nechá Martina vybrat, jestli chce jíst doma, nebo někde v restauraci, a snad je čeká i romantické zakončení dne – pokud Martin nebude příliš unavený.

Často žertovali, že se Kent jako pediatr zabývá andělskými nemluvňaty a dětmi, zatímco Martin jako ředitel soukromé dvanáctileté základní a střední školy prostrídává roztomilé děti s hormony zmítanými a náladovými teenagery.

Ale oba jejich práce bavila, jak si Kent s uspokojením pomyslel, zatímco vpisoval slovo do dvacátého prvního sloupce křížovky.

*Toxický.*

Strávil s křížovkou příjemnou hodinku a poklidil v kuchyni, zatímco se jejich domem ve West Village dál linuly tóny hudby.

Převlékl se do běžecského úboru a vzal si lehkou mikinu. Sbalil si tašku do posilovny s tím, že si ji před proběhnutím uloží do tamější skříňky.

Když zatahl její zip, zazněl domovní zvonek.

Kent s pobrukováním odnesl tašku do obývacího pokoje a položil ji na pohovku korálového odstínu, kterou si s Martinem vybrali, když si před půl rokem nově zařizovali bydlení.

Ze zvyku se podíval na monitor u dveří a uviděl známou doručovatelku s malým balíčkem.

Odemkl a otevřel.

„Dobré ráno!“

„Dobré ráno, pane doktore. Něco vám nesu.“

„Vidím. Jentaktak jste mě zastihla.“ Vzal si od ní balíček a usmál se na ni. Na Bedford Street se šířila pomstychtivá árie Královny noci z druhého jednání. „Dnes máme krásně!“

„To máme. Pěkný den,“ dodala doručovatelka a obrátila se k odchodu.

„Vám taky.“

Kent zavřel dveře a cestou do kuchyně si prohlížel balíček. Jelikož byl adresován jemu, otevřel zásuvku s noži. Zpáteční adresa byla někde v Midtownu, s názvem obchodu „Co se třpytí“, který mu nic neříkal.

*Dárek?* pomyslel si a rozřízl krabici.

Uvnitř na něj čekala další krabička. Malá, prostá, z tmavé imitace dřeva s hladkým povrchem a malým zámkem. Nechyběl klíček na tenkém řetízku.

Kent krabičku udiveně postavil na stůl a odemkl zámek.

Uvnitř, na černém polštářku, spočívalo malé – na první pohled laciné – zlaté vejce, přidržené na místě háčkem.

„Co se třpytí,“ zabručel Kent a uvolnil háček. Když se pokusil otevřít víčko vejce, trochu se zadrhlo. Zabral větší silou.

Neviděl výpary, ani je necítil. Ale okamžitě na sobě poznal jejich účinky – hrdlo se mu neprodyšně uzavřelo a ucply se mu plíce. Začaly ho pálit oči a jeho vypracované svaly se rozechvěly.

Vajíčko mu vypadlo z prstů a Kent se poslepu obrátil k oknu. Vzduch. Potřeboval vzduch. Zakopl, upadl a pokusil

se odplazit z dosahu nebezpečí. Zvedl se mu žaludek a vyzvrátil lehkou snídani, kterou si dal s manželem. Bojoval s palčivou bolestí a snažil se odsunout po zemi dál.

Nakonec se ale zhroutil v křečích, ve chvíli kdy Mozartova královna zazpívala vysoké *f*.

Poručík Eva Dallasová stála za jasného jarního dne nad tělem doktora Kenta Abnera. Dopadalo na něj pozdně odpolední světlo od okna, které se mu nepodařilo otevřít. Paprsky slunce zalévaly i kaluže tělních tekutin a plastové úlomky.

Mrtvý ležel na zádech, ačkoliv pohmožděniný na čele a spánku naznačovaly, že padl na obličej. Pohled jí oplácely červené, opuchlé a skelné oči.

Eva jasně viděla šmouhy tělních tekutin, jež rozetřel nohama, rukama i koleny. Na kuchyňské podlaze se křížovaly šlápoty od krve, žluči a zvratků.

Pomyslela si, že tohle místo činu je zatraceně narušené.

„Poslouchám, strážníku Ponci,“ oslovila policistu, který dorazil na místo jako první.

„Oběť je Kent Abner, lékař. Bydlí tady s manželem. Dneska měl volno. Manžel – to je taky doktor, ale Ph.D., Martin Rufty, ředitel Akademie Theresy A. Goldové – přišel domů kolem čtvrtý a uviděl tělo. Prošel přímo přes ty louže, poručíku, otočil tělo a dokonce se ho snažil oživit, než zavolal zdravotníky.“

Strážník, statný veterán, zavrtěl hlavou. „Přijeli a všechno tu pošlapali, než zavolali nás. Udělali jsme, co se dalo, abysme to tady pak zajistili. Je po smrti několik hodin. Podle zdravotníků byl studenej a tuhej. A vypadá to, že zemřel na otravu.“

„Kde je manžel?“

„Nahore s mým kolegou. Je na tom špatně.“

„Dobře. Počkejte na další pokyny.“ Eva se otočila ke své kolegyni.

„Peabodyová, já si vezmu na starost tělo. Najděte záznamy bezpečnostního systému a podívejte se na ně.“



„Jasně.“ Peabodyová v růžových kovbojských kozačkách opatrně odkráčela, zatímco Eva otevřela terénní soupravu a sklonila se k mrtvole.

Už byla zaizolovaná, takže jen zapnula záznamník a vytáhla identikit, aby potvrdila totožnost oběti.

„Obětí je Kent Abner, bytem na téhle adrese, věk šedesát sedm let. Pohmožděniny a tržné rány na čele, levém spánku a taky na levém koleně. Zřejmě vznikly při pádu. Popáleniny na palcích obou rukou. Tělo je ztuhlé. Oči jsou zarudlé a oteklé.“

Opatrně otevřela ústa oběti. „Stejně jako jazyk. Vypadá to jako... trochu pěny a slin, zvratky. V nose má krev a hleny, teď už zaschlé.“

Vzala do ruky další přístroj. „Čas smrti: devět čtyřicet tři. Peabodyová! Přehrejte si záznamy z rána. Podívejte se, jak odchází manžel, a zjistěte, jestli sem pak nepřišel někdo další.“

„Pár minut po čtvrté přichází muž v tvídovém saku – kolem pětadesáti, necelých sto devadesát centimetrů, zhruba osmdesát kilo. Nese kufřík, který je támhle na zemi. Otevřel si kartou a kódem. A v šestnáct deset pouští dál zdravotníky. Strážníci dorazili v šestnáct šestnáct.“

Peabodyová vyhlédla zpoza dveří, tmavé vlasy stažené do krátkého ohonu. „Podívám se na ráno.“

Eva pokračovala v obhlížení těla. „Žádná obranná ani útočná zranění. Na hlavě a koleně jsou pohmožděniny – možná od úderu, ale spíš od pádu. Má pevnou postavu, vypadá to, že je silný. Ten by se nevzdal bez boje, kdyby k tomu měl příležitost. Že by něco snědl nebo vypil?“

„Stejný muž – to je určitě manžel – odchází v sedm dvacet. A... nějaká žena v uniformě Globální pošty a zásilek. Zvoní v devět třicet šest. Oběť otvírá – chovají se k sobě přátelsky, jako kdyby se znali. Oběť odnáší balíček dovnitř, doručovatelka odchází.“

Eva vstala a přešla k pultu. „Standardní balík? Řekněme osm krát osm centimetrů?“

„Ano. Projíždím další záběry – mezi doručením a návratem manžela tu nikdo jiný nebyl.“

Peabodyová vešla do kuchyně.

„Tady je nůž na otvírání balíků. Zemřel sedm minut po převzetí zásilky. Přinesl ji sem,“ řekla Eva. „Otevřel ji. Vytáhl tuhle druhou krabičku – laciná imitace dřeva, malý zámek a klíček. Otevřel ji. Na podlaze jsou rozbité kousky nějakého barevného materiálu – lesklá zlatá barva, možná zvenku, bílá z vnitřní strany. Možná nějaký tvrdý plast. Něco v té krabičce bylo. Otevřel ji a... Sakra.“ Couvla. „Zavolejte chemiky.“

„Krucí.“

„Manžel není mrtvý. Ani zdravotníci nebo strážníci. Ať to bylo cokoliv, určitě se to dostatečně rozptýlilo, ale zavolejte je a řekněte jim, že tu máme neznámou jedovatou látku.“

Eva otočila balíček a přečetla si zpáteční adresu.

„Co se trpytí.“ Prověřila ji. „Vymyšlené jméno i adresa.“

„Chemici jsou na cestě,“ oznámila Peabodyová. „Doporučují nám, abychom vyklidily dům.“

„Na to je pozdě. Sedm minut, Peabodyová. Odečtete pár minut, než došel sem, vzal nůž a otevřel balíček. Zemřel prakticky okamžitě po otevření té krabičky. Před sedmi hodinami.“ *Přesto*, pomyslela si. „Ať strážníci Carmichael a Shelbyová zajedou do Globální pošty a zásilek a zjistí, kdy přijali tuhle zásilku, kdo ji podal a jestli mají nějaké záběry z kamer. Pak se spojte s márnicí a upozorněte je, že možná máme nebezpečnou mrtvolu.“

„Dallasová, dotýkala jste se ho.“

„Byla jsem zaizolovaná,“ připomněla jí Eva. „Dotýkal se ho i jeho manžel a zdravotníci. Ať ho zabilo cokoliv, odvedlo to svoji práci. Je po všem.“

Chvíli jen tak stála, vysoká, štíhlá žena s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy, hnědýma policajtskýma očima, v kožené bundě bronzového odstínu a kvalitních hnědých botách.

*Základní bezpečnostní opatření*, pomyslela si.

„Půjdu se umýt, čistě pro jistotu. Potom si promluvíme s manželem. To, co měl na sobě, když se dotkl oběti, dáme do pytle pro chemický oddíl.“

Vzala si terénní soupravu a vykročila do koupelny. „Nejdřív zavolejte té zásilkové službě. Potřebujeme si promluvit s doručovatelkou.“

*Je docela pozdě*, pomyslela si, zatímco omývala sebe i svoji výbavu ve stylové koupelně s kaštanově hnědými stěnami.

Podle pravidel manželství – která sama sestavila a sama taky vynucovala jejich dodržování – by se měla ozvat svému manželovi. Roarke chápal, že v jejím zaměstnání často neplatí pracovní doba, ale člověk musí dodržovat pravidla.

Ve dveřích se objevila Peabodyová. „Carmichael a Shelbyová jedou do GPZ a já už znám jméno doručovatelky na téhle trase. Lydia Merchantová. Skončila jí směna, ale mám na ni kontakt.“

„Zatím ji prověřte. Případá mi nepravděpodobné, že by zásilku doručila sama, kdyby se rozhodla odpravit nějakého zákazníka, ale lidi dokážou dělat pěkné hlouposti.“

Počkala na chemický tým a podvolila se oskenování, aby se ujistila, že se na ni z mrtvolky nedostal nějaký jed. Když vrchní technik trval na okamžitém odběru vzorku krve, napadlo ji se vzepřít, ale pak si pomyslela, že je lepší být opatrný než později litovat, a čím dřív to celé proběhne, tím dřív to bude mít za sebou.

Jakmile si ověřili, že je v pořádku, zamířila s Peabodyovou nahoru za manželem oběti.

„Lydia Merchantová, dvacet sedm let,“ řekla Peabodyová cestou do schodů. „U GPZ je zaměstnaná šest let. Čisté zaměstnanecké záznamy i rejstřík.“

„Stejně si s ní promluvíme.“

Ruftyho oblečení už bylo uloženo v pytlích a zaizolováno. Seděl na širokém křesle v ložnici zařízené odstíny tmavě červené a zlaté barvy, v šedivých teplácích a námořnický modrém bavlněném tričku se zlatým nápisem TAG na prsou, a v obličeji se mu zračil šok a zármutek.

Měl pěstěnou hnědou bradku s plavými proužky, které odpovídaly střapatým vlasům. Byl to vysoký, štíhlý muž s dlouhým úzkým obličejem a tmavýma, momentálně usazenýma očima.

Podobně jako mrtvý měl na prostředníku levé ruky prsten z bílého zlata. Pevně svíral ruce, jako kdyby byly tím jediným, co ho udržuje v provozuschopném stavu.

Eva kývla na strážníka, který tu s ním seděl.

„Začněte s kolegou obcházet sousedy. Zajímá mě, jestli někdo něco neviděl. Jestli jste se dotkl těla nebo čehokoliv na místě činu, nechte se vyšetřit chemickým oddílem.“

„Ano, madam.“ Strážník se ohlédl na Ruftyho. „Chtěl zavolat jejich dětem, ale zatím jsem mu to nedovolil. Ten se těla určitě dotkl, madam.“

„K tomu se dostaneme. Vezměte s sebou dolů to oblečení a dejte ho chemikům. Ať jeden z nich přijde sem a vyšetří ho.“

Přistoupila k Ruftymu a posadila se do hlubokého červeného křesla naproti němu. „Pane doktore, jsem poručík Dallasová. Tohle je detektiv Peabodyová. Upřímnou soustrast.“

„Potřebuju... potřebuju zavolat dětem. Naším dětem. Musím...“

„Za chvíli se s nimi budete moct spojit. Víím, že je to pro vás těžké, ale potřebujeme vám položit pár otázek.“

„Přišel... přišel jsem domů. Zavolal jsem něco jako *Bože, Kente, to byl den. Dáme si pořádný drink.*“ Zakryl si dlouhý úzký obličej dlouhými úzkými rukama. „Šel jsem dozadu do kuchyně a... Kent. Ležel tam na zemi. Byl... snažil jsem se... nedokázal jsem... Byl...“

Peabodyová se předklonila a vzala ho za ruku. „Je nám to moc líto, pane doktore. Nemohl jste nic dělat.“

„Ale...“ Otočil se k ní a jeho pohled, jak si Eva pomyslela, říkal: *Pomozte mi. Vysvětlete mi to. Zastavte to.*

„Nerozumím. Byl úplně zdravý. Pořád mě pobízel, ať víc cvičím a jím zdravěji. Byl naprosto fit. Nechápu to. Po ránu se chtěl proběhnout. Když má volno, vždycky chodí běhat. A když ordinuje, chodí aspoň v obědové pauze, pokud to stihne. Chtěl doluštit křížovku a jít se proběhnout.“

„Pane doktore.“ Eva počkala, až se jeho zničené hnědé oči podívají do jejích. „Očekávali jste dneska nějaký balíček? Někakou zásilku?“

„Já... nevím. Nic mě nenapadá.“

„Objednali jste si někdy něco z obchodu s názvem Co se třpytí?“

„Myslím, že ne.“

„Vozí vám balíčky Globální pošta a zásilky?“

„Ano. Ano, nosí nám je Lydia. Ale já...“ Přitiskl si prsty ke spánkům. „Myslím, že jsme si nic neobjednali. Na nic si nevzpomínám.“

„To je v pořádku. Dívejte se na mě, pane doktore. Napadá vás někdo, kdo by vašemu manželovi přál něco zlého?“

„Cože?“ Trhl sebou čerstvým šokem. „Kentovi? Ne, ne. Všichni měli Kenta rádi. Všichni. Nerozumím.“

Eva reagovala na jeho zvýšený tón s naprostým klidem. „Někdo z jeho ordinace, ze sousedství.“

„Ne, ne. Kent měl vlastní praxi. Léčil malé děti. Všichni jsou tam spokojení. Moc hezky se o svoje pacienty staral. Můžete se zeptat,“ dodal přeskakujícím hlasem. „Můžete se zeptat všech. Všech lidí, co tam pracují. Mají Kenta moc rádi!“

„Dobře. Byli jste dlouho manželé. Měli jste nějaké problémy?“

„Ne. Ne. Milujeme se. Máme děti. Vnoučata. Musím zavolat našim dětem.“

Když se rozplakal, Peabodyová si přisedla vedle něj. „Vím, že je to tvrdé. Zmínil se Kent o někom, kdo mu dělá starosti? Neříkal něco o někom nebo o něčem, co ho rozrušilo?“

„Ne. Na nic si nevzpomínám. Ne. Nerozumím. Co se stalo? Co se stalo? Ublížil mu snad někdo?“

„Pane doktore.“ Eva neměla jinou možnost než odpovědět na rovinu. „Domníváme se, že doktor Abner dnes ráno obdržel balíček s jedem, který způsobil jeho smrt.“

Ruftymu se dál koulely slzy po tvářích, ale prudce se narovnal. „Cože? Co? Chcete říct, že Kenta někdo zabil? Někdo poslal do našeho domu, do našeho domova něco, co ho zabilo?“

Ozvalo se zaklepání, Eva vstala a pustila dovnitř technika v bílé kombinéze. „Musíme dodržovat bezpečnostní opatření.“

Potřebujeme, abyste souhlasil s oskenováním a odběrem krve, protože jste se dotýkal těla doktora Abnera. Balíček, který ráno otevřel, pravděpodobně obsahoval jed.“

„To není možné,“ odmítl Rufty okamžitě a s jistotou. „To by nikdo neudělal. Neudělal by to nikdo, kdo znal Kenta.“

„Musíme být opatrní,“ zopakovala Eva a zahleděla se mu přímo do očí. „Uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom zjistili, co se stalo vašemu manželovi.“

„Miloval jste ho,“ dodala Peabodyová mírně. „Určitě chcete udělat všechno, aby vyšla najevo pravda.“

„Jistě. Dělejte, co musíte. A prosím, bože, prosím, nechte mě pak zavolat dětem. Musím si s nimi promluvit.“

Eva počkala na oskenování a analýzu krevního vzorku. Ať Kenta Abnera zabilo cokoliv, daná látka se rozptýlila dřív, než se k tělu přiblížil někdo další.

„Teď můžete zavolat dětem,“ řekla Eva Ruftymu. „A můžete se na několik dní přesunout někam jinam? Bylo by nejlepší, kdybyste nezůstával tady.“

„Můžu bydlet u dcery. Je blíž. Syn žije v Connecticutu, ale Tori s rodinou jsou jen pár bloků odtud. Můžu bydlet u Tori.“

„Zajistíme vám odvoz, jakmile budete připravený.“

Rufty zavřel oči. Když je zase otevřel, slzy zmizely a místo nich se jeho oči zablýskly ocelovým odhodláním. „Potřebuju vědět, co se stalo mému manželovi. Otcí mých dětí. Muži, kterého jsem čtyřicet let miloval. Jestli mu někdo ublížil, potřebuju vědět kdo. A potřebuju vědět proč.“

„Je naším úkolem najít na vaše otázky odpověď, pane doktore. Jestli vás něco napadne,“ dodala Eva, „cokoliv, můžete mi zavolat.“

„Byl to hodný člověk. Musíte to pochopit. Velice hodný člověk. Láskyplný. V životě nikomu neublížil. Všichni měli Kenta rádi. Milovali ho.“

*Někdo ne, pomyslela si Eva.*

„Věřím mu,“ poznamenala Peabodyová, když konečně opustily místo činu. „Šokovalo ho to a doopravdy neví o ničem nebo o nikom, kdo by si přál Abnerovu smrt.“

„Souhlasím, ale manžel nemusí vždycky vědět všechno. Musíme se na Abnera podívat do hloubky, na jeho práci, zvyky, koníčky. Na mimomanželské vztahy.“

Peabodyová přikývla a ohlédla se na pěkný dům z hnědých kamenů, s malou předzahrádkou s kvetoucími tulipány. „Bylo by to ještě horší, kdyby měl prostě smůlu, chápete. Kdyby to byla náhodná vražda.“

„Mnohem horší. Ale balíček byl adresovaný konkrétně jemu, tak se podíváme konkrétně na něj. Teď si promluvíme s tou doručovatelkou.“

Peabodyová naprogramovala do palubního počítače adresu. „Cítíte se dobře, vidíte?“

„Jsem v pohodě. Upíří mi přece vysáli krev a provedli analýzu.“

„Jo, ale budu klidnější, až určí ten jed.“ Peabodyová se podívala z okna a zamračila se. „Ležel tam dlouho. Na tom je dobré, že ať šlo o cokoli, stihlo se to rozplynout, takže nikdo z nás nejsme po smrti. Špatné na tom je, že tam ležel hodiny.“

„Jo, a zamyslete se nad tím. Někdo zařídil doručení na ráno, protože věděl, že tam nikdo nepřijde dřív než odpoledne. Vypadá to na konkrétní cíl. Někdo chtěl zabít jenom Abnera.“

Eva se zařadila do provozu a přijala na náramkovém počítači hovor od strážníka Shelbyové. „Co máte, Shelbyová?“

„Vystopovali zásilku ke schránce ve West Houstonu, madam. Prošla samoobslužným podáním po zavírací hodině, v deset večer.“

„Co bezpečnostní kamera?“

„Je tam, madam. Ale měla poruchu od dvaceti jedna padesáti osmi do dvaceti dvou nula dvou.“

„Jen idiot by to označil za shodu okolností.“

„Ano, madam. Strážník Carmichael, který není idiot, požádal oddělení elektronické detekce o prozkoumání kamery a jejích záběrů. Pokud se nicméně vyklube idiot z vraha, zaplatil doručení kreditním účtem z videofonu. Platba odešla z účtu na jméno Brendina A. Coffmanová, osmdesát jedna let, byt 1A na adrese Blecker Street 38.“

„Prověříme ji. Dobrá práce, Shelbyová.“

Peabodyová ani neměla čas chytit se madla, než Eva strhla volant a zahrnula za roh.

„Sežeňte soudní povolení,“ pokynula Eva své kolegyni. „Musíme se podívat na historii plateb té Coffmanové.“

„Brendina A. Coffmanová,“ přečetla Peabodyová z příručního počítače, zatímco se Eva prodírala provozem k Bleeker Street. „Padesát osm let vdaná za Roscoea Coffmana. Na současně adrese bydlí třicet jedna let. Byla účetní u Loamese a Gardnera – páni – padesát devět let. Za posledního půl století žádný škraloup, jen pár zádrhelů, když jí bylo přes dvacet. Výtržnické chování a napadení. Mají tři potomky – syna, dceru a syna, věk padesát šest, padesát tři a čtyřicet osm. Šest vnoučat ve věku od jednadvaceti po deset let.“

„Začněte prověřovat i ostatní,“ přikázala Eva. „Nebude to idiot,“ dodala. „Takové štěstí mít nebudeme. Ale prověřte je.“

„Dobře. Nejstarší syn je rabín Miles Coffman z chrámu Šalom, jednadvacet let ženatý s Rebekkou Geene Coffmanovou – ta učí na hebrejské škole přidružené k chrámu. Mají tři děti – dvacet, osmnáct a šestnáct let, dcera, syn a syn. Žádný škraloup u dětí, čistý trestní rejstřík u rodičů.“

Jelikož Eva nenašla místo k zaparkování, přes podráždění ostatních řidičů zastavila v druhé řadě, nevšimla si troubení a rozsvítila ceduli s nápisem VE SLUŽBĚ.

„Pokračujte,“ pobídla Peabodyovou, když vystoupila a podívala se na masivní bytový dům. Tři patra, vybledlé cihly, žádné graffiti, čistá okna – některá z nich otevřená do chladného jarního večera.

„Marion Coffman Blacková, provdaná za Francise Xaviera Blacka, už dvacet tři let – ne, dnes je to dvacet čtyři, všechno nejlepší k výročí. Už dvacet let zaměstnaná jako účetní ve stejné firmě, kde pracovala její matka. Pár škraloupů po dvacítce za nelegální protesty, ale od té doby nic. Syn, dvacet jedna let, studuje na Notre Dame, dcera, devatenáct let, taky na Notre Dame.“



„Počkejte s tím,“ řekla Eva, když se přesunuly k šedivému vchodu do bytu 1A.

*Slušné zabezpečení, ale nic nóbl,* pomyslela si. Stiskla zvonek.

Žena, která otevřela, vypadala na jednaosmdesát let velice dobře. Měla inkoustově černé vlasy, které by se podle Evina odhadu nepohnuly ani v hurikánu, rty s červenou rtěnkou, zvýrazněné líce a silně nalíčené oči.

Byla oblečená do tmavomodrých koktejlových šatů s vysokým límcem a dlouhými rukávy a přejela Evu a Peabodyovou zamračeným pohledem oříškově hnědých očí.

„Nic nekupujeme.“

„My nic neprodáváme,“ odpověděla Eva a zvedla odznak.

Brendina pod líčením zbledla jako stěna. „Joshua.“

„Ne, madam,“ ozvala se Peabodyová rychle. „Nejde o vašeho syna. Syn paní Coffmanové Joshua pracuje u policie,“ dodala směrem k Evě. „Nejsme tu kvůli seržantu Coffmanovi, madam.“

„Dobře. Dobře. Tak proč tu jste?“

„Mohly bychom na chvíli dál?“ zeptala se Eva.

„Jsme na odchodu – jestli se Roscoe konečně přestane parádit.“

„Vynasnažíme se vás příliš nezdržet.“

Brendina přikývla a ustoupila, aby je nechala vejít přímo do naklizeného obývacího pokoje. *Tak naklizeného,* pomyslela si Eva, *že odtud smítka prachu jistě sama utíkají hrůzou.* Nábytek byl starý, patrně pořízený po svatbě, ale dokonale naleštěný. Pohovku dusilo půl tuctu nazdobených polštářků.

U stěny stál klavír s vyskládanými rodinnými fotografiemi.

Ve vzduchu bylo cítit vůni citronu.

„Ty krajky jste vyšívala vy, madam?“ Peabodyová, sama zdatná v ručních pracích, se obdivně zadívala na polštáře. „Opravdu krásné.“

„Navezla mě do toho snacha a teď už nedokážu přestat. O co tedy jde?“

„Paní Coffmanová, poslala jste zásilku Kentu Abnerovi, určenou k dodání dnes ráno?“

„Proč bych to dělala? Žádného Kenta Abnera neznám.“

„Platba odešla z vaší kreditky.“

„Nechápu proč, když jsem nic neposlala.“

„Možná byste se na to měla podívat, když už jsme tady.“

„No dobře, dobře. Roscoe, zase přijdeme pozdě! Čekám na toho chlapa desítky let. Nedokáže nikam přijít včas. Dcera má čtyřiaadvacetileté výročí svatby,“ dodala cestou k uklizenému stolku a sedla si k minipočítači. „Vzala si katolíka. Nečekala jsem, že to vydrží, ale Frank je hodný člověk, dobrý otec a ona je s ním šťastná. Takže jsme – no tohle, sakra!“

*A je to tady*, pomyslela si Eva, když se Brendina otočila.

„Tu zásilku mi opravdu naučtovali. Je to ale omyl – prý jsem ji poslala v deset hodin včera večer. Tou dobou jsem seděla v posteli a dívala se na *Junkpile* – nebo jsem se aspoň snažila dívat, protože Roscoe chrápe, jako když jede nákladní vlak. Udržuju si přehled o všech výdajích. Dělala jsem účetní víc let, než jste vy dvě vůbec na světě!“

„O ničem z toho nepochybujeme, paní Coffmanová.“

Ale Brendinina zlost ještě nedosáhla vrcholu.

„GPZ o mně ještě uslyší, to mi věřte.“ Založila si ruce v bok a probodávala pohledem Evu, jako kdyby to byla její vina. „A doufám, že to napraví. Moc by mě zajímalo, jak se někdo dostal k mým údajům, jestli se stalo právě tohle. Nebo že by nějaký lajdák v GPZ zmáčknul špatnou klávesu?“

„Podle nás jde o tu první možnost.“

„Okamžitě změním kódy, to si buďte jisté! A řeknu synovi, ať se na to podívá. Je policista.“

„Ano, madam. Řekněte mu, ať se spojí se mnou. Poručík Dallasová na policejním ústředí. Můžete mi zatím říct, kdo by mohl mít přístup k vašemu účtu?“

Brendina zvedla ukazováček a poklepala se jím do hrudní kosti. „Já. A Roscoe, ale ten má vlastní účet a moje kódy zná jenom pro případ, že by se něco stalo. Stejně jako já znám jeho. Roscoe!“

„Přestaň tak křičet, prosím tě. Proboha, Brendi, vždyť už jdu.“

Když se objevil, Evu napadl termín *štramák*. Měl na sobě světle modrý oblek s bílými proužky, bílou košili a zářivě červenou kravatu s odpovídajícím kapesníčkem v kapse. Stříbrné vlasy si sčesal dozadu – třpytily se jako měsíční svit na vodě. Stříbrný knírek měl dokonale zastřížený a upravený.

Barva jeho očí odpovídala odstínu obleku.

„Neřekla jsi, že máme společnost.“ Široce se na ně usmál.

„To není společnost, ale poldové.“

„Joshuovy známé?“

„Ne, pane,“ odpověděla Eva. „Jsme tu kvůli balíčku, který byl doručen dnes ráno. Doručení bylo účtováno vaší ženě.“

„Co jsi poslala, Brendi?“

„Nic! Někdo se mi naboural do účtu.“

Podíval se na ni s láskou a mírným údivem. „Jak to dokázali?“

„To netuším.“

„Paní Coffmanová, máte videofon?“

„Jistěže mám. Právě jsem si změnila kabelky, když jste zazvonily.“

Odrážovala do pokoje, který podle Evy sloužil jako ložnice, a stejně rázně se vrátila s olbřímí kabelkou jasně fialové barvy a jen o málo menší večerní kabelkou, která byla třpytivě červená – Eva odhadovala, že ji sladila s Roscoeovou kravatou.

„Právě jsem z ní vyndávala, co budu dneska večer potřebovat,“ řekla Brendina a zalovila v tašce.

Její podráždění rychle přerostlo ve znepokojení. Přešla ke stolků a vysypala na něj obsah kabelky.

Eva si pomyslela, že s touhle kabelkou by Brendina nejspíš přežila i apokalypsu.

„Je pryč! Panebože, můj videofon je pryč.“

„Kde je, Brendi?“

„Panebože, Roscoe!“

„Neboj, pomůžu ti ho najít.“

Brendinin výraz zjihl. „Ne, zlato, je pryč. Někdo mi ho musel ukrást z kabelky.“

„Kdy jste ho použila naposledy?“ zeptala se Eva.

„Včera – byly jsme nakupovat. Já a moje holky – snachy a dcera. Marion chtěla na dnešní večer nové boty a potřebovala vyzvednout náramkový počítač, který koupila Frankovi – nechala do něj vyrýt nápis. A – bože, byly jsme všude možně. Zašly jsme si na pozdní oběd. Zavolaly jsme mé sestře, aby věděla, že jsme přeložily rezervaci v restauraci na půl třetí, protože všechno trvalo hrozně dlouho. Měla se tam s námi sejít a nesnáší dobře, když musí čekat.“

„Kde jste z něj volala?“

„Hm...“ Přitiskla si dlaň k čelu. „Na Chambres a Broadwayi – jsem si tím skoro jistá. Právě jsme vyšly z klenotnictví a to je tam.“

„Pokud si vzpomínáte, pak už jste videofon nepoužila?“

„Ne. Určitě ne. Ještě jsme chvíli nakupovaly a sešly jsme se s mou sestrou na oběd. V té restauraci jsme se zdržely a Marion naléhala, abychom Rachel – to je moje sestra – a já odjely domů autem. Zavolala nám taxi a zaplatila ho – trvala na tom. Vrátila jsem se domů a zdřímla jsem si. Byl to dlouhý den. Pak jsme se s Roscoem navečeřeli a dívali se na televizi. Dneska jsem nikde nebyla. Potřebovala jsem tu uklidit a připravit se na večer. Na videofonu mám jenom jeden účet – nákupní a domácí. Ale...“

„To nic, Brendi.“ Roscoe ji objal paží. „Pomůžu ti. Stejně už jsi potřebovala nový videofon.“

S povzdychem se o něj opřela. „Půjč mi svůj, Roscoe, abych to všechno vyřídila. Opravdu přijdeme pozdě.“

„Peabodyová, dejte Coffmanovým naše vizitky. Váš syn se může spojit přímo s námi.“

„Ano, dobře, díky. Musím se o to hned postarat. Můžete si promluvit s Joshuou. Je policista.“